

===== Școala gălățeană ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE STURDZA”, IERI ȘI ASTĂZI

Îmi place să cred că dascălii sunt născuți nu făcuți, iar școala e mai mult decât niște ziduri fie ele înalte până la stele sau cât pridvorul bunicii.

„Nu zidurile fac o școală, ci spiritul ce domnește într-însa” Regele Ferdinand, 1927

Cred cu tărie că școala noastră, de ieri și de azi, nu ajunge la stele, dar face ca stelele să lumineze calea destinului, și ieri și azi...

Pași sonori răsună pe holurile istoriei, și ades când ușile mari ale claselor se

închid, elevi și dascăli pătrund în tainele cărții, laolaltă cu umbrele vremurilor apuse, creând o magie aparte, de parcă liniștea cursurilor e tulburată doar de picături de timp ce coboară cu grație în clepsidra vremurilor.

Scrie la hrisov că, la 1 septembrie 1878, farmacistul Costache Racoviță, susținut de primarul Ghiță Radovici, își vede încununată demersurile prin întemeierea Gimnaziului de Băieți, profil real, cu o clasă de 51 de elevi, având profesori iluștri: Ion Mazere-matematică, Ion Pavlov fizico naturale și Calistrat Hogaș - istorie și geografie. Așa se naște Școala Gimnazială „Dimitrie Sturdza”, un lăcaș închinat luminării și călăuzirii pașilor multor generații de elevi.

Dintre „născătorii de oameni” așa cum îi numea poetul național Mihai Eminescu pe dascăli, la această unitate școlară au profesat Ștefan Corodeanu, C. Solomon, C. A. Stoide, Gh. Helt, Justin Brânduşanu, I. Bistrițeanu, I. M. Rașcu, D. Hârlescu, C. Botez, Alex Alexinschi, G. G. Ursu, Neculai Conduratu, I. N. Dianescu, Constantin Pohrib, V. Postolache, Gh. Boureanu, Calistrat Hogaș. Localul școlii este atestat documentar din anul 1889 unde si-a desfășurat activitatea „Gimnaziul real”. Începând din anul 1911, localul s-a numit „Dimitrie Sturdza” până în anul 1965. Din anul 1965 până 1997 devine „Școala Nr. 10, Tecuci”, iar din 1997 revine la vechea denumire „Dimitrie Sturdza”.

De ce acest nume? Dimitrie A. Sturdza (1833-1914) a fost un cunoscut om politic, ministru și prim-ministru al României între anii 1885-1909, iar între anii 1882-1884 a fost președinte al Academiei Române. Legăturile lui cu Tecuciul se explică prin faptul că a avut proprietăți și pământuri în zona noastră, zona pe care de altfel, a reprezentat-o ca senator în Senatul României.

Astăzi, școala noastră, Dimitrie Sturdza”, se vrea a fi un lăcaș care promovează egalitatea de șanse, o instituție cu vechi tradiții culturale, dar modernă în același timp, deschisă noilor provocări din domeniul didacticii și tehnologiei, o școală prietenoasă cu natură, unde se derulează programe și proiecte menite să implice elevul în propria formare, să-i stimuleze talentele native, să-i valorifice potențialul, să-l formeze omul capabil de o integrare activă și creatoare în societate. În acest moment preocuparea managerilor școlii și a Unității Teritoriale Administrative a orașului Tecuci este de-a reabilita corpul monument, pentru a-i da strălucirea, grandoarea și eleganța pe care a avut-o înainte ca timpul să-i pună amprenta vechimii, dar neștirbindu-i impozantă, intervenind prin reabilitare, restructurare și modernizare.

Se află în derulare trei proiecte cu finanțare europeană pentru reabilitare, ceea ce ne încântă și responsabilizează în mare măsură.

Primul proiect vizează reabilitarea clădirii Școala Dimitrie Sturdza,

monument istoric în valoare de peste 11.000.000 lei, din care contribuție Uniunii Europene este în valoare de peste 9.000.000 lei, preconizând finalizarea pe 31.09.2023. Proiectul de reabilitare a debutat pe 23 iunie 2021 și estimează un număr de 23 de luni de execuție.

Proiectul al doilea este de reabilitare termică a Sălii de sport cu o valoare proiectului de aproape 800.000 de lei, lucrări care se vor finaliza pe 12.04.2022.

Ultimul proiect este cel de reabilitare termică a Atelierelor școlii, cu o

valoare de peste 500.000 de lei. Proiectele vor da un suflu nou, o lumină modernistă, fără însă să ștergă istoria înțepenită în zidurile groase. Asta ne face să credem că școala noastră e specială.

Adesea pășim în șoaptă să nu deranjăm trecutul, să nu trezim suspinele înaintașilor, să nu-i știrbim din aura ce-i dă strălucirea vremurilor apuse.

Școala Dimitrie Sturdza de azi, e școală cu minunați învățăcei, cu dascăli plini de har, o școală în care sălășluiesc iubirea, devotamentul, colaborarea și dăruirea. Demni urmași ai dascălilor cu nume sonore, profesorii școlii noastre își iubesc meseria și își prețuiesc menirea. O meserie aspră și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, unde pregătirea excepțională este abia satisfăcătoare, o meserie care epuizează și înviează, care te dispersează și exaltă, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea e sterilă fără forța spirituală, o meserie când apăsătoare, când implacabilă, ingrată și plină de farmec.

Dascălii școlii noastre cred că dacă predau lecția într-un mod care să-i mulțumească pe alții, dar nu au iubire pentru copii, nu sunt mai buni decât un radio sau un megafon. Și chiar dacă sunt cunosători al științei predării și au certificate de profesori instruiți, dar nu-și iubesc elevii, toate diplomele și gradele nu valorează nimic.

Iubirea îi face să fie îndelung răbdători și mijlocitori ai cunoașterii. Iubirea nu încearcă să-i manipuleze pe copii, nu le vorbește de sus și nu încearcă să-i transforme în fanatici care-și idolatrizează mentorul. Iubirea nu insistă ca fiecare copil să învețe același număr de lecții, versuri sau să dea același răspuns la fiecare întrebare, ci ține seama de dotarea individuală și de deosebirile dintre copii. Iubirea are maniere plăcute și-l respectă pe copil, ca fiind o persoană deplină în fața lui Dumnezeu și a omului. Iubirea nu este susceptibilă și temperamentală și nu-și varsă supărările pe copiii din clasă. Iubirea îi învață pe copii să fie iertători arătându-le că dascăli promovează toleranța. Iubirea nu scoate în evidență și nici nu ridiculizează îndărătnicia, dar se bucură din toată inima când copiii progresază. Iubirea nu ajunge la capătul răbdării, nu găsește sfârșitul speranței, nu își termină nicicând încurajările. De fapt, ea este singura calitate a unui adevărat dascăl și a unui om adevărat.

Școala noastră e plină de iubire. O iubire de ieri și azi, împletită cu o prețuire de semeni și un respect deosebit pentru oamenii de ieri și cei care își conturează devenirea.

Prof. Marieta Florentina GOLEA

POEȚI GĂLĂȚENI

GEORGETA
MUSCĂ-OANĂ

DOR DE EMINESCU

Pe aleile din parcul ce scâncește-n ruginiu,
Nu te mai zăresc, poete... Azi,
Copoul e pustiu!
Plouă toamna pe morminte frunza
galbenă de tei,
Dor ne este de poetul ce-a trecut
cândva pe-alei.

Freamătă-n albastru lacul, în măsura
unui vers,
Codrul își înalță ruga tremurândă-n
Univers.

Mai sărac este cuvântul, mai sărac

Căuta-vom urma-i ninsă cu dorința
de-a iubi
Limba-n care-a scris durerea bucuriei
de a fi.
Ne-a-necântat cu poezia și, iubindu-ne,
s-a dus,
Ne-a lăsat o moștenire ce-o va străluci
de sus.

Dor ne e de Eminescu și, de-l invocăm
la greu,
În luminile de ceară plânge-nlăntuit
un zeu.

NINGE AMINTIREA

Plopii dezgoliți îl cheamă
Cu iernatică iubire,
Neaua cade fără teamă,
Dornică de-a lui privire.

Pasărea-și oprește zborul,
Ramul codrului îl plânge;
Plânge-n taină și izvorul,
Piatra dorului îl strânge.

Adâncită-n amintire,
Unda lacului tresare,
Iar lumina, -n viscolire,
Șterge umbrele bizare.

Sub o lacrimă sihastră